

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **Ing. J. H.**, narozený „X“,
bytem „X“,
adresa pro doručování: „X“,

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Ústecký kraj**,
sídlem Velká Hradební 39/61, 400 21 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2016, č. j. 59346/16/2501-80542-507591,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal vyslovení nicotnosti nebo zrušení rozhodnutí žalovaného Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 26. 1. 2016, č. j. 59346/16/2501-80542-507591, jímž byla v souladu s § 159 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), zamítnuta jeho Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

námítka proti exekučním příkazům na příkázání pohledávky z účtu ze dne 3. 7. 2015, č. j. 1663886/15/2501-80542-507591, č. j. 1663928/15/2501-80542-507591 a č. j. 1667866/15/2501-80542-507591. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud vyslovil nicotnost uvedených exekučních příkazů nebo aby je také zrušil.

Žaloba a další podání žalobce

2. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v příkrém rozporu s rozhodným skutkovým a právním stavem i se závěry zdejšího soudu, aniž by žalobce měl možnost se řádně seznámit s podklady rozhodnutí. Žalobce citoval výrokovou část napadeného rozhodnutí a dodal, že mu zejména z důvodu objektivního porušení, zneužití zákonných práv správcem daně, nesprávně zjištěného skutkového a právního stavu a nesrozumitelnosti, nepřezkoumatelnosti, a to i s odkazem na odpovědnost za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, nezbývá než navrhnout, aby soud napadené rozhodnutí včetně exekučních příkazů neprodleně zrušil nebo vyslovil jejich nicotnost.
3. V podání ze dne 4. 8. 2016 žalobce trval na důvodnosti své žaloby s tím, že jde o zajištění řádné ochrany jeho objektivně porušených práv a zájmů a předejití vzniku dalších nesprávnými, nezákonnými, protiústavními a zjevně účelovými i nicotnými postupy a rozhodnutími objektivně způsobených škod nařízením a provedením daňové exekuce příkázáním údajné pohledávky ve výši 196 457,18 Kč z účtu u Stavební spořitelny České spořitelny, a. s., (mnohaleté stavební spoření k zajištění potřeb ve stáří se státní podporou, která byla provedením exekuce vrácena státu), u Fio banky, a. s., a u Československé obchodní banky, a. s. Žalobci tak bylo znemožněno pokračování ve stavebním spoření, což má podle něj velmi závažné dopady nejen do jeho životní sféry. Konstatoval, že mu mohou vzniknout i další nevratné škody a újmy ze strany soudu a žalovaného, který prokazatelně nezákonně, protiústavně a zcela účelově stanovuje a exekvuje daň z nemovitých věcí z torza areálu hotelu Máj, Hoření 15, Ústí nad Labem, který byl do současného stavu přiveden pod ochranou a dohledem účelově nečinných orgánů činných v trestním řízení velmi rozsáhlou a závažnou trestnou činností návodně podporovanou nejen sdělovacími prostředky a účelovými zájmy místních samosprávných orgánů. Podle žalobce přitom areál hotelu Máj mohl a ještě může být ideálním základem pro tolik potřebný justiční areál. Žalobce dodal, že mu to všechno silně připomíná procesy z padesátých let minulého století využívané k likvidaci těch neohebných, ačkoli údajně žijeme v právním státě, ve kterém je garantována nedotknutelnost majetku a soudní ochrana práv.
4. V podání ze dne 31. 5. 2017 žalobce zdůraznil, že zdejšímu soudu musí být známo, že žalobce je nucen se domáhat soudní ochrany proti zjevně nezákonným, protiústavním a účelovým postupům a rozhodnutím žalovaného při stanovení daně z nemovitých věcí i proti jejímu vymáhání opakovaně prováděnými exekucemi, které mají rdousící, zničující efekt a obdobně jako v padesátých letech minulého století slouží k likvidaci těch neohebných. Konstatoval, že podle rozhodného skutkového i právního stavu má na předmětné dani vysoký přeplatek, což podle něj objektivně a nevyvratitelně prokazuje skutečný skutkový a právní stav, který ovšem správci daně dlouhodobě vědomě účelově nerespektují a nezohledňují s cílem krýt své předchozí objektivně nezákonné, protiústavní a účelové postupy a rozhodnutí (zločiny páchané na poplatníkovi), a tak se účelově Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyhnout řádnému vyvození odpovědnosti. Podle žalobce je správcům daně dobře známa rozhodná skutečnost, že předmětná stavba, ze které v důsledku řádně nestíhané a dlouhodobě na ní páchané velmi závažné trestné činnosti zůstalo objektivně neúživatelé torzo budovy, již objektivně nebyla a není předmětem daně ze staveb a jednotek. Žalobce dále upozornil na to, že správce daně v příkrém rozporu se zákonem nepřipustně rozdělil jednu stavbu (budovu) č. p. „X“ na více staveb (budov). Podle žalobce daňový řád upřednostňuje při stanovení daně hledisko materiální správnosti, nikoli hledisko fiskální. K tomu žalobce citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 83/2012, podle kterého musí správce daně dbát na to, aby daň byla stanovena po právu, tj. ve správné výši, a přihlížet ke všem skutečnostem, které jsou pro správné stanovení daně rozhodné, ať jsou ve prospěch, či v neprospěch daňového subjektu. To podle žalobce správce daně dlouhodobě, vědomě a účelově neplní a obchází, když žalobce má ve skutečnosti na dani vysoký přeplatek, a to nejen z objektivně nezákonně, protiústavně, zjevně účelově, opakovaně a zákeřně prováděných exekucí. S odkazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2482/14 žalobce dodal, že jsou-li ve hře základní práva, musejí být ochrannitelná cestou všech opravných prostředků.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal dosavadní průběh řízení a konstatoval, že postupoval v souladu s daňovým řádem a dalšími právními předpisy, tudíž neshledal žádné důvody, na základě kterých by mělo dojít ke zrušení rozhodnutí. Dále zdůraznil, že žalobce neoznačil žádné důvody prokazující nicotnost rozhodnutí, přičemž zákonné podmínky pro prohlášení nicotnosti nebyly naplněny.

Replika žalobce

6. Žalobce v replice ze dne 16. 8. 2017 zopakoval, že skutečný skutkový a právní stav byl objektivně a nevyvratitelně jiný než žalovaným účelově uváděný a dokládáný předloženým spisovým materiálem, který je podle žalobce účelově neúplný. Dále žalobce znovu odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2482/14.

Duplika žalovaného

7. V reakci na repliku žalobce žalovaný konstatoval, že soudu předložil veškerý spisový materiál týkající se projednávané věci.

Ústní jednání soudu

8. Žalobce se z jednání soudu konaného dne 17. 12. 2018 omluvil a současně soud v den konání jednání elektronickou poštou bez elektronického podpisu požádal o odročení jednání, a to jednak z důvodu nečekaného návratu nepředvídatelných bolestí hlavy své manželky, jednak z důvodu vlastního onemocnění doloženého rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti včetně stanovených časů vycházek a jednak s ohledem na silný stres související s tímto řízením a jeho předmětem. V těchto skutečnostech soud neshledal důležité důvody pro odročení jednání ve smyslu § 50 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a to z následujících důvodů. Především je třeba si uvědomit, že jednání bylo původně nařízeno na 20. 6. 2018, následně bylo vždy na žádost žalobce odročeno nejprve na 12. 9. 2018, poté na 26. 9. 2018, na 28. 11. 2018 a konečně na 17. 12. 2018. Důvody pro odročení uváděl žalobce většinou obdobné, přičemž zdravotní stav své manželky nikdy nedoložil, byť jej soud přípisem ze dne 18. 6. 2018, č. j. 15 Af 33/2016-128, upozornil na skutečnost, že případnou příští žádost o odročení nebude akceptovat, budou-li důvody pro odročení doloženy. Soud se dále u Oblastní nemocnice Jičín, a. s., jakožto vystavitele rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti žalobce č. „X“ informoval, zda pracovní neschopnost a zdravotní stav brání žalobci

v účasti u jednání soudu. Pracovnice chirurgické ambulance odkázala soud na praktického lékaře žalobce MUDr. M., DOKTOR PRAKTIK, s. r. o., odkud soud obdržel potvrzení, že dočasná pracovní neschopnost žalobce nebrání dostavit se k soudnímu jednání. Soud proto žalobci při odročování jednání z 28. 11. 2018 na 17. 12. 2018 oznámil, že jeho pracovní neschopnost doložená rozhodnutím č. „X“ nadále nebude akceptována jako důvod pro odročení jednání soudu. Za překážku v účasti na jednání nepovažoval soud ani vycházky stanovené od 9 do 11 hodin a od 14 do 17 hodin, neboť nedodržení režimu vycházek může žalobce snadno zdůvodnit účastí u soudu a doložit příslušným předvoláním. Prohlášení žalobce ohledně silného stresu shledal soud účelovým, ostatně žalobce je ani ničím nedoložil. Soud proto shrnuje, že žalobce neprokázal existenci důležitých důvodů pro další odročení již několikrát odročeného jednání, a proto soud věc projednal a rozhodl v žalobcově nepřítomnosti.

9. Pověřená pracovnice žalovaného při jednání soudu odkázala na písemné vyjádření k žalobě a setrvala na tom, že žaloba by měla být zamítnuta jako nedůvodná.

Správní spis

10. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Podle výkazu nedoplatek ze dne 27. 2. 2015 sestaveného ke dni 26. 2. 2015 evidoval žalovaný u žalobce vykonatelné nedoplatky ve výši 186 506,26 Kč, a to na základě v tomto výkazu vyjmenovaných rozhodnutí stanovujících žalobci daň z nemovitých věcí a úrok z prodlení. Přípisem žalovaného ze dne 10. 3. 2015 byl žalobce vyrozuměn o výši nedoplatku na jeho osobním daňovém účtu v celkové výši 197 721 Kč (daň z nemovitých věcí) a byl poučen o tom, že pokud nebudou nedoplatky uhrazeny do osmi dnů, může žalovaný přistoupit k jejich vymáhání.
11. Dne 3. 7. 2015 žalovaný podle § 178 odst. 1, odst. 5 písm. b) a § 190 odst. 1 daňového řádu vydal exekuční příkazy, jimiž nařídil daňovou exekuci příkázáním pohledávky z účtu, a to k vymožení nedoplatku 163 648 Kč včetně příslušejícího úroku z prodlení ke dni 1. 7. 2015 ve výši 28 963,18 Kč a exekučních nákladů ke dni nařízení exekuce ve výši 3 846 Kč, tj. celkem 196 457,18 Kč, jakož i úroku z prodlení z částky 126 879 Kč od 2. 7. 2015 do zaplacení podle roční výše repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, přičemž doplnil, že k částce 36 769 Kč úrok z prodlení nevznikne. Současně přikázal jednotlivým poddlužníkům (Stavební spořitelna České spořitelny, a. s., Fio banka, a. s., a Československá obchodní banka, a. s.), aby od okamžiku doručení exekučního příkazu po dobu trvání daňové exekuce nevypláceli Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

peněžní

prostředky

z označených účtů žalobce, neprováděl na ně započtení a jinak s nimi nenakládal, a to až do výše nedoplatku, pro který byla exekuce nařízena. Žalovaný současně konstatoval, že mu žalobce ke dni 1. 7. 2015 nezaplatil částky uvedené ve vykonatelném výkazu nedoplatků sestaveném k témuž dni a vyjmenoval příslušná rozhodnutí, dlužné částky a data jejich splatnosti. Tyto exekuční příkazy nabyly právní moci dne 28. 7. 2015.

12. Žalobce podal proti těmto exekučním příkazům žalobu ke zdejšímu soudu, který ji usnesením ze dne 14. 10. 2015, č. j. 15 Af 97/2015-15, odmítl a věc postoupil k vyřízení žalovanému s tím, že se podle obsahu jedná o námitky proti exekučním příkazům ve smyslu § 159 daňového řádu. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno a nabylo právní moci dne 8. 2. 2016.

Posouzení věci soudem

13. Před vlastním přezkoumáním napadeného rozhodnutí považoval soud za nezbytné se vyjádřit k naplnění podmínek řízení, pokud jde o přípustnost žaloby. Soud nepřehlédl, že usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 1 Afs 271/2016-44, dostupným na www.nssoud.cz, byla rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu předložena k posouzení právní otázka, zda „[j]e daňový subjekt oprávněn zpochybnit zákonnost exekučního příkazu cestou žaloby směřující přímo proti exekučnímu příkazu vydanému podle daňového řádu, nebo musí nejprve vyčerpat prostředek ochrany v podobě námítky podle § 159 daňového řádu a je oprávněn brojit žalobou až proti následnému rozhodnutí.“ Bez ohledu na to, k jakým závěrům rozšířený senát dospěje, však zdejší soud musí žalobu v této věci projednat, neboť v opačném případě by žalobci odepřel přístup k soudu. Zdejší soud totiž usnesením ze dne 14. 10. 2015, č. j. 15 Af 97/2015-15, odmítl žalobcovu žalobu proti shora uvedeným exekučním příkazům a věc postoupil k vyřízení žalovanému s tím, že se podle obsahu jedná o námitky proti exekučním příkazům ve smyslu § 159 daňového řádu. Žalobci v důsledku toho zbyla pouze jediná možnost přístupu k soudu, a to podání žaloby proti rozhodnutí o námitce, a proto soud při splnění ostatních podmínek řízení vyhodnotil tuto žalobu jako projednatelnou.
14. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Před vlastním vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud připomíná, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2 třetí větě s. ř. s., podle které „[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“ Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.), tj. v projednávané věci do 8. 4. 2016, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci v souladu s § 47 odst. 2 daňového řádu doručeno dne 8. 2. 2016, tj. uplynutím deseti dnů od uložení zásilky na poště dne 29. 1. 2016. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69, dostupný na www.nssoud.cz). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které žalobce nově vznesl ve svých podáních ze dne 4. 8. 2016, 31. 5. 2017 a 16. 8. 2017, tj. po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Na běh této lhůty a samotnou koncentraci řízení přitom nemá žádný vliv ani žalobcův návrh na ustanovení zástupce pro řízení, neboť tento návrh žalobce uplatnil až poté, kdy lhůta pro podání žaloby i pro její případné rozšíření o další žalobní body uplynula.

17. Nad rámec potřebného odůvodnění k tomu soud poznamenává, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „... v exekučním řízení lze zpochybňovat existenci exekučního titulu, pravomoc správního orgánu exekuční titul vydat, právní moc exekučního titulu, skutečnost, zda povinnost stanovená v exekučním titulu zavazuje povinného z exekučního příkazu, skutečnost, zda exekuční titul vymáhanou povinnost vůbec ukládá, anebo skutečnost, zda exekučním titulem uložená povinnost je fakticky vůbec splnitelná, ať už z důvodu právní či faktické nemožnosti takového plnění nebo z důvodu natolik neurčitého vymezení ukládané povinnosti, že to brání v jejím splnění“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 231/2014-33, dostupný na www.nssoud.cz). I v případě včasného uplatnění by proto podle názoru zdejšího soudu byly žalobcovy námitky vznesené v podáních ze dne 4. 8. 2016, 31. 5. 2017 a 16. 8. 2017 pro projednávanou věc irelevantní.
18. Následně se soud zabýval tvrzenou nicotností napadeného rozhodnutí a jemu předcházejících exekučních příkazů. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu vymezila nicotnost jako „... specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí však není „běžným“ rozhodnutím nezákonným, nýbrž „rozhodnutím“, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). Rozšířený senát dále v tomto rozsudku vyjmenoval podstatné vady, které nicotnost rozhodnutí způsobují. Jedná se např. o těžké vady působnosti (pravomoci) a příslušnosti, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost nebo nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním slova smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. Žádné takové vady ovšem žalobou napadené rozhodnutí ani jemu předcházející exekuční příkazy nevykazují, přičemž ani sám žalobce nijak blíže nespecifikoval,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v jakých konkrétních skutečnostech nicotnost těchto rozhodnutí spatřoval. Soud proto shledal, že napadené rozhodnutí ani exekuční příkazy nejsou nicotné.

19. Podobně též v případě tvrzené nesrozumitelnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalobce nijak neupřesnil, v čem měly tyto vady spočívat. Soud proto toliko obecně konstatuje, že zákonem i soudní judikaturou formulované požadavky na odůvodnění rozhodnutí byly v projednávané věci splněny, a napadené rozhodnutí tudíž není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ani pro nedostatek důvodů rozhodnutí.
20. K tvrzenému rozporu napadeného rozhodnutí se skutkovým a právním stavem, který měl být podle žalobce nesprávně zjištěn, soud připomíná, že žalovaný v napadeném rozhodnutí posuzoval žalobcem uplatněné námitky proti exekučním příkazům. Z hlediska skutkového stavu je proto podstatné pouze to, zda v době vydání exekučních příkazů existoval vykonatelný daňový nedoplatek a jemu odpovídající exekuční titul. V tomto ohledu byl podle názoru soudu skutkový stav zjištěn zcela dostatečně a správně, přičemž skutková zjištění vyplývající z napadeného rozhodnutí mají rovněž oporu ve správním spisu. Pokud jde o právní stav, soud shledal, že žalovaný aplikoval patřičná ustanovení daňového řádu ve správném znění, tudíž ani v tomto ohledu nelze žalobcovu námitku pokládat za důvodnou. Žalobce navíc ani v tomto případě nevysvětlil, v čem spatřuje tvrzený rozpor a proč má skutkový a právní stav za nesprávně zjištěný.
21. Soud nepřisvědčil ani námitce, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se závěry zdejšího soudu. Především není zřejmé, o jaké závěry soudu se mělo jednat. Pokud měl žalobce na mysli usnesení zdejšího soudu ze dne 14. 10. 2015, č. j. 15 Af 97/2015-15, je třeba zdůraznit, že v něm není obsažen právní názor, který by žalovaného jakkoli zavazoval k určitému věcnému řešení, neboť uvedeným usnesením byla pouze odmítnuta žaloba a věc postoupena k vyřízení žalovanému, aniž by mu soud ukládal, jak má rozhodnout. Ani žádné jiné rozhodnutí zdejšího soudu neobsahuje pro žalovaného závazný právní názor, který by se týkal projednávané věci.
22. Žalobce dále namítal, že neměl možnost se řádně seznámit s podklady rozhodnutí. K tomu soud považuje za nezbytné připomenout, že žalovaný nevedl řízení v režimu zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, který vyžaduje seznámení účastníků s podklady rozhodnutí, nýbrž v režimu daňového řádu, jenž takovou povinnost obecně nestanovuje. Žalobce by si navíc měl uvědomit specifika exekučního řízení, které se podle § 178 odst. 1 daňového řádu zahajuje vydáním exekučního příkazu, tudíž je vyloučeno, aby před vydáním rozhodnutí byl účastník řízení seznamován s jeho podklady. Povinnost seznámit žalobce s podklady rozhodnutí nevyplývá ani z § 159 daňového řádu, který upravuje řízení o námitkách, a to jako řízení víceméně neformální. Orgán, který o námitkách rozhoduje, totiž podle § 159 odst. 3 věty první daňového řádu pouze námitku posoudí a rozhodne o ní, aniž by musel činit jakékoli další úkony včetně případného seznamování žalobce s podklady rozhodnutí. Žalobci navíc nic nebránilo v tom, aby po obdržení exekučních příkazů nahlédl do správního spisu a s jeho obsahem se seznámil. Uvedenou námitku proto soud shledal nedůvodnou.
23. Soud nezjistil ani žalobcem blíže neupřesněné objektivní porušení či zneužití zákonných práv správcem daně a uzavírá, že žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

25. Závěrem soud poznamenává, že námitku podjatosti, kterou žalobce bez konkrétního zdůvodnění uplatnil v rámci žádosti o odročení jednání ze dne 17. 12. 2018, podané pouhé 3,5 hodiny před nařízeným jednáním, vyhodnotil jako účelovou snahu žalobce zabránit uskutečnění soudního jednání. Vzhledem k tomu, že v této věci bylo již třikrát rozhodnuto o tom, že soudci zdejšího soudu nejsou vyloučeni z jejího projednávání a rozhodnutí, soud dospěl k závěru, že předmětná námitka podjatosti nebrání tomu, aby ve věci rozhodl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. prosince 2018

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.